

Arrest

nr. 183 318 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. ROELS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 13 april 1995 in Huriwa, Mogadishu, Somalië. U stelde te behoren tot de subclan Suleiban < Habr Gedir < Hawiye. In december 2008 weigerde u gedwongen rekrutering door Al Shabab in uw wijk SOS in het Huriwa-district, hierop werd u opgesloten in de oude Parfumfabriek in uw district. In maart 2009 kon u ontsnappen, u dook onder nabij het Ambassador Hotel tot mei 2011 wanneer u Somalië verliet op 28 juni 2011. U deed twee jaar over uw reis naar Europa; u reisde via Ethiopië, Soedan, en Libië naar Italië waar u op 23 of 24 augustus 2013 aankomt. U verbleef er achtereenvolgens op Lampedusa, waar u geregistreerd werd en uw vingerafdrukken genomen werden, erna werd u overgebracht naar het opvangcentrum in Catania,

Sicilië. U verliet er na twee maanden vrijwillig het centrum, omdat de andere jongeren stelden dat u toch geen hulp zou krijgen, u trok naar Syracuse en Casura, waar u op straat, in stations en kraakpanden leefde met andere jongeren. In de daaropvolgende jaren ging verschillende malen naar een afspraak voor een interview maar het werd telkens uitgesteld, de laatste maal was in februari 2015. Uw tijdelijke verblijfstitel verviel ondertussen, u had papieren voor zes maanden gekregen. Op 29 juli 2015 verliet u Italië en kwam u naar België, waar u op 2 augustus 2015 aankwam en op 4 augustus 2015 asiel aanvraag.

U dient certificaten in van uw NT2-lessen en maatschappelijke oriëntatie-les.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U werd twee maal gehoord op de zetel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), namelijk op datum van 7 juni 2016 (CGVS 1) en op datum van 3 augustus 2016 (CGVS 2). Hoewel u zelf stelt dat u in Italië niet beschermd bent, u kreeg er geen verblijfstatuut (CGVS 1 p. 8), dat uw tijdelijke verblijf er verlopen was na zes maanden, het ging om een brief met uw naam en een stempel (CGVS 1 p.8) en dat u er nooit een interview kreeg en verschillende malen werd weggestuurd (CGVS 1 p.7-8), beschikt het CGVS over informatie die dit tegenspreekt. Uit de documenten (zie kopieën administratief dossier) waarover het CGVS beschikt blijkt immers duidelijk dat u al internationaal beschermd bent in Italië. U werd er geregistreerd op 7 september 2013 te Mineo en u geniet er van de subsidiaire beschermingsstatus met een verblijfstitel die geldig is tot 12 oktober 2019, uitgeschreven door de politieprefectuur van Catania. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert (CGVS 2 p.3, p.4-5) stelt u dat u niet wist dat u al beschermd was, dat u het nog nooit gezien had, de kaart niet had, en dat als u het wist, u zich de moeite zou bespaard hebben om naar België te komen en hier een lange procedure te doorlopen. Tijdens uw tweede gehoor geeft u bovendien aan dat u wel degelijk een kort interview kreeg op Lampedusa (CGVS 2 p.4).

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaart dat u een vluchteling was in Italië maar er niet geholpen werd (CGVS 1 p.12), maar dat u er geen vrees heeft en dat niemand er u iets heeft aangedaan (CGVS 1 p.11-12), dit herhaalt u tijdens uw tweede gehoor wanneer u stelt dat u er geen problemen had buiten de socio-economische (CGVS 2 p.4). U verklaart dat u Italië verliet omdat u er geen statuut kreeg (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.3) en geen hulp. Zoals hierboven besproken blijkt dat u er wel een geldig verblijf heeft en er de subsidiaire bescherming geniet. Doorheen uw gehoren herhaalt u verschillende malen wat voor u verder het probleem was in Italië; namelijk geen werk, geen eten, geen onderdak en geen sociale begeleiding (CGVS 1 p.5, 7, 8, 9, 10, 11, 12 CGVS 2 p.3-4). U verklaart echter dat u vrijwillig het centrum, waar u verbleef in Catania, verliet omdat de andere

jongeren u er toe aanspoorden (CGVS 1 p. 5, p. 7) en dat u hulp kreeg van een kerk aan het plein waar u nadien verbleef (CGVS 1 p. 5).

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit de stukken waarover het CGVS beschikt.

De door u voorgelegde certificaten van uw NT2-lessen en maatschappelijke oriëntatie-les doen geen afbreuk aan hogervermelde overwegingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u noch direct, noch indirect mag teruggeleid worden naar Somalië aangezien u subsidiaire bescherming werd verleend in Italië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 september 2016 in een enig middel een schending aan van "de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending artikel 3 EVRM; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting; Schending van het redelijkheidsbeginsel";

2.2. Verzoeker vervolgt aldus:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoeker geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS gezien verzoeker zou beschikken over een geldige Italiaanse verblijfstitel en niet blijkt dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan. De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing. Allereerst beschikt verzoeker niet over de titel zelf doch wordt enkel beweert / bevestigd door de Italiaanse autoriteiten dat

verzoeker aldaar de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Verzoeker heeft nooit enige bescherming gehad in Italië en werd aan zijn lot overgelaten als asielzoeker. Dit werd impliciet erkend door DVZ die de bijlage quater van 25.01.2016 – na indiening van de beroepsakte – deze beslissing introk. Verzoeker meent dat artikel 3 EVRM nog altijd speelt en dat Italië de zogezegde rechten en voordelen verbonden aan zijn subsidiaire beschermingsstatus niet respecteert en hij sowieso in dezelfde penibele situatie zal terechtkomen.

Hij zal worden blootgesteld aan:

- (i) geen opvang of accommodatie krijgen
- (ii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn
- (iii) dakloos worden, met gebrek aan voedsel en slaapplaats
- (iv) geen financiële steun en een inadequate levensstandaard
- (v) onmogelijkheid tot vinden van werk en tot het uitbouwen van een leven op lange termijn
- (vi) heel beperkte levensomstandigheden
- (vii) onmogelijkheid tot sociale integratie
- (viii) gebrek aan en/of geen toegang tot gezondheidszorg

Verzoeker behoort - zelfs met zijn subsidiaire beschermingsstatus – tot een kwetsbare groep die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Het CGVS is niet genoeg nagegaan of er in het specifiek geval van verzoeker problemen rond toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen bestaan. Zij beperkt zich door te verwijzen naar algemene EU-wetgeving hieromtrent. Verzoeker verwijst naar het Aida rapport, April 2014, p46.

Verzoeker geniet enkel via officieel schrijven van de Italiaanse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus doch deze is in de praktijk nihil en minstens ontoereikend.

Verzoeker verwijst naar een recent arrest van de RVV met n° 166 825 dd. 28.04.2016 waarbij een gelijkaardige situatie zich voordeed maar dan ten aanzien van Polen (stuk 3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal is niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

Verzoeker verzoekt u de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu vast staat dat de bescherming verleend door Italië ontoereikend is en de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek”.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in België asiel aanvroeg op basis van een foute voorstelling van de feiten. Zo stelde verzoeker tijdens het CGVS-gehoor van 7 juni 2016 (CGVS 1) dat hij in Italië niet beschermd is en er geen verblijfsstatuut kreeg (p. 8). Hij stelde ook dat zijn tijdelijke

verblijfsvergunning verlopen was na zes maanden, hij nooit een interview kreeg en verschillende malen werd weggestuurd (CGVS 1 p.7-8). Verzoekers verklaringen zijn geheel tegenstrijdig met de informatie in het administratief beschikt waarmee op een later gehoor op 3 augustus 2016 (CGVS 2) geconfronteerd werd. Uit de EUODAC-hit blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië. Verzoeker bleef echter eerst ontkennen dat hij afwist van een verblijfsstatus in Italië wat volstrekt ongeloofwaardig is (CGVS 2 p.3, p.4-5). Verzoeker heeft immers meerdere handelingen moeten stellen nu hij op 7 september 2013 te Mineo geregistreerd werd en hij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en een verblijfstitel verkreeg geldig tot 12 oktober 2019. Verzoeker werd ook uitgeschreven door de politieprefectuur van Catania. Pas na geconfronteerd met deze informatie geeft verzoeker uiteindelijk wel toe dat hij een interview kreeg op Lampedusa (CGVS 2 p.4).

2.6. Verzoeker stelt tijdens het tweede CGVS-gehoor dat hij niet in Italië wilde blijven dat hij er geen toekomst zag en dat hij asiel in België aanvraagt omdat hij hier steun en begeleiding krijgt. Deze redenen kunnen zijn manifeste onjuiste voorstelling van de feiten niet verschonen te meer nu verzoeker enkel persoonlijke voorkeuren nastreeft en niet de nood aan bescherming vooropstelt.

Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.7. Voormeld artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *herschikte Procedurerichtlijn*).

2.8. Deze omzetting is het logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land, een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en ingegeven is door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land, reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten ((Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01).

2.9. Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

2.10. *In casu* wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd nadat verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Immers aangezien verzoeker zijn beschermingsstatus in Italië had verzwegen werd hij toegelaten tot de asielprocedure. Verzoeker heeft dus een ruimere en meer gunstige invulling gekregen dan wat er door de (herschikte) Procedurerichtlijn (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven.

2.11. Op grond van de informatie in het administratief dossier en de verklaringen van verzoeker (administratief dossier, landeninformatie) kan niet betwist worden dat verzoeker de subsidiaire

bescherming werd toegekend in Italië. Verzoekers verblijfstitel is geldig tot 12 oktober 2019 zodat verzoeker niet verhinderd wordt terug te keren naar Italië.

2.12. Verzoeker kan zich niet beperken tot algemeenheden of het neerleggen van informatie over Italië om aan te tonen dat verzoeker in Italië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.13. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geheel vrijwillig Italië heeft verlaten om persoonlijke redenen. Hij haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het verzoekschrift en ter terechtzitting verwijst verzoeker naar zijn levensomstandigheden in Italië en naar het Aida rapport van april 2014. Nog daargelaten dat verzoeker geen actuele informatie aanbrengt betreft de passage waarnaar verzoeker verwijst de situatie van asielzoekers en niet van personen die een beschermingsstatus hebben verkregen. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij het moeilijk had in Italië, steeds bij vrienden moest logeren en geen werk vond. Gevraagd naar zijn huidige situatie stelt verzoeker dat hij een kamer heeft in een asielcentrum, geen werk heeft maar zakgeld krijgt. Verzoeker ontkent aldus niet dat hij naar België kwam omwille van socio-economische voordelen en heeft hiertoe bewust een foute voorstelling gegeven van zijn verblijfsstatus in Italië.

2.14. De Raad bemerkt dat er kan uitgegaan worden de fundamentele rechten van een de persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet (zie Aida-rapport en 2016 update) verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulementsbeginsel naleeft en dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Ook zijn, overeenkomstig de het EU-*acquis*, aan de subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen, waarvan hij gebruik kan maken. De Raad ontkent niet dat eens een de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend, de vluchtelingen aanhoudend ernstig inspanningen moeten leveren om een nieuw leven op te bouwen. Dit kan in Italië niet anders zijn. Mogelijk is de financiële tegemoetkoming er aangepast aan de levenskost aldaar doch nergens toont verzoeker aan dat erkende vluchtelingen of personen die de subsidiaire bescherming werden toegekend in Italië in een situatie leven die verzoeker louter theoretisch aanbrengt met name: "(i) geen opvang of accommodatie krijgen, (ii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn, (iii) dakloos worden, met gebrek aan voedsel en slaapplek; (iv) geen financiële steun en een inadequate levensstandaard; (v) onmogelijkheid tot vinden van werk en tot het uitbouwen van een leven op lange termijn; (vi) heel beperkte levensomstandigheden; (vii) onmogelijkheid tot sociale integratie; (viii) gebrek aan en/of geen toegang tot gezondheidszorg". Verzoeker leefde immers reeds meerdere jaren in Italië en had indien zijn situatie ernstig bedreigend was, dit moeiteloos kunnen toelichten. Integendeel aangezien verzoekers beschermingstitel geldig is tot 12 oktober 2019 en deze volgens het Aida Rapport (update van 2016) een geldigheidsduur heeft van 5 jaar, werd verzoeker reeds een jaar na zijn aankomst in Italië de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Verzoeker kreeg hierdoor de mogelijkheid om zich overal in Italië te vestigen, werk te zoeken en geniet hij zoals alle Italiaanse burgers van medische bijstand. Volgens het Aida rapport zijn er weliswaar regionale verschillen wat betreft het verblijf in receptiecentra nadat de asielzoeker een beschermingsstatus verkrijgt, doch verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat het leven voor erkende vluchtelingen of personen die een subsidiaire beschermingsstatus kregen leidt tot een situatie zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Ten slotte, het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker toont zulks ook niet aan.

2.16. Verder blijkt uit niets dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met verzoekers geldige Italiaanse verblijfstitel verbonden aan zijn subsidiaire beschermingsstatus, zoals blijkt uit de stukken in het administratief dossier.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.18. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK